

Arrest

nr. 100 603 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 april 2012 het Rijk binnen en diende op 17 april 2012 een asielaanvraag in. Op 11 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Pakistaanse nationaliteit bezitten, een soennitisch moslim zijn en afkomstig zijn van het dorp Jeeran Wali in het district Gujrat (provincie Punjab). U zou nooit politiek

actief zijn geweest en zou in uw dorp een telefoonwinkel hebben uitgebaat. Sinds 5 februari 2010 zou u een relatie hebben met een sjiïetisch meisje, S.. S.'s familie zou banden hebben met de Pakistan Moslim League (Q). Haar familie zou jullie relatie hebben afgekeurd omwille van het verschil in religie en kaste. Op 20 september 2011 zouden jullie samen gezien zijn door haar broer I.. I. zou S. naar het ouderlijk huis hebben meegenomen. De volgende dag zou u vernomen hebben dat S. door haar familie was vergiftigd. Haar familie zou een First Information Report (FIR) tegen u hebben laten registreren en u beschuldigd hebben van de moord op hun dochter. U zou naar Islamabad zijn gevlucht en in het huis van uw vriend zijn ingetrokken. Op 14 november 2011 zou de familie van S. uw vader met zijn bromfiets omver hebben gereden, waarna hij zou zijn overleden. Uw broer B. A. zou hierna een klacht tegen de familie van S. in het politiekantoor van Kunjah hebben ingediend. U verklaart dat de politie u niet heeft geholpen omdat haar familie banden heeft met de regerende Pakistan Moslim League (Q) in Gujrat. Op 15 november 2011 zou u na de begrafenisplechtigheid van uw vader door de politie zijn opgepakt. U zou één week opgesloten zijn in het Kunjah politiekantoor. Daarna zou u opgesloten zijn in het Civil Lines politiekantoor van Gujrat. Op 29 november 2011 zou uw moeder overleden zijn. Op 8 maart 2012 zou u zijn ontsnapt nadat u een bewaker had omgekocht. Op 10 maart 2012 zou u vanuit Karachi per schip naar Dubai zijn gereisd en hierna met een ander schip naar Italië zijn gegaan. Op 15 april 2012 zou u vanuit Italië per trein naar Brussel zijn gekomen. U zou op 16 april 2012 in België zijn aangekomen. Op 17 april 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo zijn er verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang brengen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel identiteitsstuk kan neerleggen. Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal (CGVS) werd u gevraagd, rekening houdend met het feit dat u nog contact heeft met uw zus in Pakistan en uw broer in Dubai (en waarvan u verklaarde dat hij af en toe naar Pakistan reist), documenten neer te leggen die uw identiteit kunnen aantonen. Het is uitermate merkwaardig dat uw broer u wel tal van stukken opstuurde (overlijdensaktes van uw ouders, FIR's, een brief van uw advocaat, e.a.), maar u geen enkel stuk kan neerleggen dat uw identiteit zou kunnen staven. Uit uw asielverklaringen blijkt dat het voor u niet onmogelijk is om identiteitsstukken neer te leggen (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3 en p.6). Gezien u geen identiteitsstukken neerlegt, kan u niet aantonen dat de overige door u neergelegde stukken waarmee u uw verklaringen aangaande uw problemen in Pakistan wenst te staven (overlijdensaktes, FIR's, e.a.) daadwerkelijk op u van toepassing zijn.

Alsook aan andere aspecten van uw asielrelaas dient ernstig te worden getwijfeld. Tijdens uw interview voor het CGVS verklaarde u dat u een relatie had met S. wiens familie banden had met de Pakistan Moslim League. U voegde eraan toe dat u niet kan rekenen op bescherming van uw autoriteiten omdat de Pakistan Moslim League de touwtjes in handen heeft in uw district (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5 en p.9-10). Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een brief neer van de Pakistan Moslim League waarmee u wenst aan te tonen dat de broer van uw vriendin, I. genaamd, tot de Pakistan Moslim League behoort (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Dient echter te worden opgemerkt dat u blijkbaar totaal niet op de hoogte bent van de precieze inhoud van desbetreffend document. In het document wordt immers met geen gerept woord over I. of S. en hun banden met de Pakistan Moslim League. Het stuk betreft een schriftelijke verklaring van C. W. H. van de Pakistan Moslim League (Q) en werd op 4 mei 2012 voor u opgesteld. In de brief staat integendeel dat u lid bent van de Pakistan Muslim League Trade Wing Kunjah. Verder staat er dat er een rechtszaak tegen u loopt volgens artikel 302/34 van de Pakistan Penal Code en uw vader door de aanklagende partij werd gedood. Tot slot wordt er in de brief melding gemaakt van het feit dat het onmogelijk is voor u om in Pakistan te wonen en u problemen heeft met de lokale politie. Dit alles is zeer vreemd. Evenmin blijkt u op de hoogte te zijn van welke fractie van de Pakistan Moslim League desbetreffende brief uitgaat. Hiernaar gevraagd verklaart u dat het misschien de PML-N is (zie gehoorverslag CGVS, p.4), terwijl duidelijk blijkt dat de PML-Q deze brief voor u opstelde. Van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud ervan. Dat dit niet het geval is roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat de inhoud van dit stuk totaal in strijd is met hetgeen u verklaarde voor het CGVS. Voor het CGVS zei u immers uitdrukkelijk dat u nooit lid of sympathisant bent geweest van de Pakistan Moslim League-Q (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Evenmin was u lid of

sympathisant van een andere politieke partij in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Rekening houdend hiermee dringt de vraag zich op waarom de PML-Q desbetreffend stuk voor u zou hebben opgesteld.

Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS ernstig twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen en de authenticiteit van het hierboven besproken document. Volledigheidshalve dient in dit verband te worden opgemerkt dat u bij het invullen van uw vragenlijst tevens met geen woord repte over de banden van de familie van uw vriendin met de PML-Q (zie vragenlijst, p.3).

Ter ondersteuning van uw problemen met de politie legde u twee FIR's (First Information Report) neer. Het ene document betreft een klacht die uw broer B. A. op 14 november 2011 tegen de familie van S. indiende naar aanleiding van de dood van uw vader. De tweede FIR betreft een klacht die de vader van uw vriendin op 21 september 2011 tegen u indiende en waarin u beschuldigd wordt van de moord op zijn dochter. Ook bij bovenvermelde stukken dienen enkele bedenkingen te worden gemaakt. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het hier slechts om niet gecertificeerde kopies (bovendien zonder enige stempels) gaat waarvan de authenticiteit, gezien de manipuleerbaarheid van kopies, niet kan worden gegarandeerd. Voorts is het uitermate merkwaardig dat op beide door u neergelegde FIR's éénzelfde voorgedrukt serienummer (namelijk 10988) wordt vermeld. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat het voorgedrukt serienummer, welke verwijst naar de aanduiding van de plaats in het logboek dat op het politiekantoor wordt bijgehouden, in een bepaald district (de door u neergelegde FIR's werden allebei in het Kunjah politiekantoor in Gujrat geregistreerd en het gaat om verschillende aanklachten) slechts één keer kan voorkomen. Bovendien is het uitermate merkwaardig dat u geen enkele informatie kon verschaffen over de manier waarop uw broer bovenvermelde stukken in zijn bezit kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovenstaande opmerkingen doen verdere twijfels rijzen aan de authenticiteit van bovenvermelde stukken.

Aangaande de door u neergelegde problemen met de politie en justitie in uw land, dient voorts te worden opgemerkt dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om na uw vertrek uit Pakistan informatie te verzamelen aangaande de rechtszaak die tegen u hangende zou zijn. Nochtans blijkt dat het voor u niet onmogelijk is om met de hulp van uw zus, uw broer of uw advocaat in Pakistan, die u overigens na uw aankomst in België op 5 mei 2012 nog een brief verstuurde, hierover informatie in te winnen. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat u het niet nodig vindt om hiernaar te informeren (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het feit dat u hiernaar niet ernstig informeerde doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Voor wat betreft de door u neergelegde overlijdensaktes van uw ouders dient nog te worden opgemerkt dat uit de stukken niet kan worden afgeleid dat het overlijden van uw vader in verband kan worden gebracht met de problemen die u zou hebben gekend met de familie van uw vriendin.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw reisweg naar België. Tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 10 maart 2012 vanuit Karachi per schip te zijn vertrokken en naar Dubai te zijn gereisd. Vanaf Dubai zou u met een ander schip naar Italië zijn gereisd. Op 15 april 2012 zou u vanuit Italië per trein naar België zijn gekomen (zie gehoorverslag DVZ, reisroute, p.35). Voor het CGVS legde u hierover totaal andere verklaringen af, namelijk dat u uw land verliet vanuit Quetta en te voet en met de auto naar een onbekende stad in Iran bent gereisd. In Iran zou u in een vrachtwagen zijn geklommen en per schip naar Dubai zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Dat u de ene keer verklaarde vanuit Karachi te zijn vertrokken per schip en de andere keer beweerde dat u vanuit Quetta te voet en met de auto naar Iran bent gereisd, is opmerkelijk en brengt de geloofwaardigheid van uw reisweg in het gedrang. Uw verklaring als zouden Quetta en Karachi hetzelfde zijn en de steden dichtbij elkaar liggen, is allerm minst overtuigend aangezien beide steden honderden kilometers van elkaar verwijderd zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.16).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te moeten koesteren.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Uw vrees is echter niet gebaseerd op dit conflict, bovendien bent u niet afkomstig uit deze regio. Dit conflict zou uw terugkeer naar Pakistan dan ook niet in de weg staan.

Tenslotte wijzigen de overige door u neergelegde documenten niets aan bovenstaande appreciatie. Aan de door u neergelegde brief van uw broer aangaande uw problemen kan geen enkele officiële

bewijswaarde worden toegekend. Evenmin kan het door u neergelegde visitekaartje van uw winkel bovenstaande appreciatie in positieve zin ombuigen. De door u neergelegde brief van uw advocaat van 5 mei 2012 tot slot blijkt een gesolliciteerd karakter te hebben waaraan evenmin bewijswaarde kan worden gegeven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504) noch van de beoordeling van de feiten die de commissaris-generaal heeft gemaakt op basis van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003.

2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.3. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties bevat geen afdwingbare rechtsregels, strekt enkel als aanbeveling en heeft aldus geen juridisch bindend karakter (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Verzoeker gaat er aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen, zelfs al zou hij – zonder dit nader toe te lichten – zijn eigen identiteitskaart en paspoort aan de smokkelaar hebben geven. Verzoeker is immers zakenman, zodat hij desgevallend via zijn professionele bezigheden zijn identiteit en relaas naar behoren kan aantonen. Verzoeker schiet te kort in zijn medewerkingsplicht wat zijn geloofwaardigheid ernstig aantast.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust immers in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er in het *“voorafgaand advies”* op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij *“nauwkeurig, maar in het kort”* de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. De Raad ziet niet in waarom verzoeker die redelijk uitgebreid en gedetailleerd zijn relaas uiteenzette op de DVZ (vragenlijst 3.5), een essentieel aspect als het politieke lidmaatschap van de familie van S. zou vergeten. Immers verzoeker heeft zijn land beweerdelijk verlaten omdat hij geen bescherming kon krijgen omwille van de politieke affiliatie van de familie van S. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zijn asielrelaas aanpast en opbouwt naarmate hij dit dienstig acht om te voldoen aan de vluchtelingencriteria.

3.2.2. Verzoeker is geenszins ernstig waar hij verwijst naar de *“onbetwiste elementen”*. Uit het geheel van de motivering blijkt wel degelijk dat de voorgehouden beschuldigingen van enerzijds de moord op S. en anderzijds de opzettelijke dood van verzoekers vader, worden betwist en onwaarachtig worden bevonden, evenals de voorgehouden politieke dimensie. Derhalve volgt dat ook de waarachtigheid ondermijnd wordt van de daaruit afgeleide problemen waaronder de opsluiting en het voorgehouden asielrelaas. Indien verzoeker gearresteerd werd op beschuldiging van moord op S. dan is bovendien geenszins geloofwaardig dat hij daarover niet ondervraagd werd (gehoor p. 7), noch toont hij aan dat hij na drie maanden zou voorgeleid zijn geweest (gehoor p. 8).

3.2.3. Verzoeker is bovendien incoherent en strijdig op tal van aspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker op de DVZ *“Op 15/11/2011 ging ik naar het politiekantoor om aangifte te doen. In plaats van mij te helpen, arresteerden ze mij.”* (vragenlijst 3.5), terwijl hij op het CGVS tegenstrijdig verklaart dat de *“FIR werd ter plaatste ingediend”, “de politie kwam naar daar [plaats ongeval] en later ging hij [verzoekers broer] ook [naar het politiekantoor]”* (gehoor p. 10) en tevens *“na de begrafenis van vader waren we onderweg naar ons huis en de politie heeft me meegenomen”* (gehoor p. 10). Dat de tolk op de DVZ het niet goed zou hebben vertaald en dat verzoeker op de DVZ zei alles te corrigeren, wat niet zou gebeurd zijn (gehoor p. 11), blijkt geenszins uit het administratief dossier. De afgevaardigde ambtenaar heeft er bovendien geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist of ongecorrigeerd zouden worden weergegeven. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Punjabi en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking dienaangaande gemaakt, in tegendeel, verzoeker corrigeert tijdens het interview op het CGVS initieel enkel zijn geboortedatum (gehoor p. 2). Het is pas wanneer de dossierbehandelaar de tegenstrijdigheden opmerkt, dat verzoeker stelt dat de tolk het niet goed vertaald heeft (gehoor p. 11). Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

3.3. Aangaande zijn problemen met de politie en de justitie, meent verzoeker dat hij verklaarde dat hij het wel wilde weten maar niemand meer had en dat zijn advocaat bedreigd werd en daarom niet bereid was de zaak te nemen waarbij hij verwijst naar zijn verklaringen in het gehoorverslag. Hij kan geen informatie aan zijn advocaat vragen en zijn broer is niet meer in Pakistan. Verder zei verzoeker dat hij het niet nodig vindt om te informeren omdat hij geen problemen meer wilde hebben. Dus was hij wel geïnteresseerd maar was hij heel bang om nog problemen te hebben, waarbij hij opnieuw naar het gehoorverslag verwijst. Bovendien heeft zijn zus hem gezegd dat de familie van S. nog naar hem zoekt (p. 12).

Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. In deze stelt de Raad vast dat geen enkel bewijs inzake de relatie met S. of de vergiftiging van S. voorligt, noch inzake de arrestatie, voorleiding voor de magistraat of de vastgestelde zittingsdatum (gehoor p. 7-8), zodat al deze elementen evenmin worden geadstrueerd terwijl dit wel mogelijk zou moeten zijn met behulp van een advocaat en/of familieleden. Verzoeker heeft nog altijd contact met zijn zus in Palia, Pakistan (gehoor p. 2). Tevens heeft zijn broer nog in mei 2012 stukken laten opsturen die hij op vakantie was gaan ophalen in Pakistan (gehoor p. 3-4) waarbij een brief van zijn advocaat zat die op 5 mei 2012 gedateerd was. Uit het gehoor blijkt tevens dat verzoeker niet eens geprobeerd heeft contact te nemen met zijn advocaat om bijkomende informatie of stukken te verkrijgen (gehoor p. 9), wat hem zeker kan worden aangerekend en getuigt van verregaande desinteresse. Dat verzoekers advocaat dermate zou bedreigd worden is een loutere bewering, alsook dat de familie van S. verzoeker niet met rust zou laten zelfs al was de beslissing in zijn voordeel. Dergelijke veronderstellingen en beweringen vermogen niet verzoekers desinteresse te verschonen. Evenmin kan verzoeker zijn gebrek aan medewerking afdoen omdat hij bang is, te meer gezien verzoeker zich ondertussen in België bevindt.

3.4. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit nergens bewijst zodat hij niet aantoont dat de documenten op hem betrekking hebben.

3.4.1. Indien verzoeker de brief van de *Pakistan Moslim League* niet gelezen heeft omdat hij geen Engels kan lezen, dan verandert dit niets aan de vaststelling dat dit stuk fundamenteel tegenstrijdig is met verzoekers eigen verklaringen, in die mate zelfs dat het de waarachtigheid van zijn asielrelaas volledig ondergraaft. Derhalve kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de voorgehouden politieke dimensie wat op zich reeds volstaat om verzoeker het vluchtelingenstatuut te weigeren.

3.4.2. Verzoeker is verder niet ernstig waar hij meent dat de twee FIR's en tevens de brief van zijn broer en zijn advocaat, niet onderzocht werden. De Raad verwijst ter zake naar de terechte vaststellingen en correcte motivering van de commissaris-generaal dewelke hij bijtreedt. In deze wijst de Raad er op dat het voorleggen van niet-gecertificeerde kopieën van de FIR's slechts een element van de motivering is en dat evenmin blijkt dat deze niet-gecertificeerde kopieën authentiek voorkomen gezien de vastgestelde vormelijke gebreken. Bovendien zijn dit alle persoonlijke subjectieve verklaringen die de asielmotieven niet kunnen objectiveren.

Waar verzoeker verwijst naar de zaaknummers van de kopieën van de FIR's gaat hij voorbij aan de motivering van de commissaris-generaal die betrekking heeft op het serienummer dat ondersteund wordt door de aan het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Briefing "Pakistan" "First Information Report (F.I.R.)"*. Aangezien de twee FIR's hetzelfde serienummer hebben, rond dezelfde tijd zijn opgesteld en afkomstig zijn uit hetzelfde district, is minstens één, dan wel beide documenten vals. Immers uit de SRB blijkt dat elke FIR per district een uniek voorgedrukt serienummer draagt, dat slechts na vele jaren is uitgeput. In zover de FIR's al waarachtig zouden zijn, *quod non*, is een FIR bovendien slechts een eenzijdige registratie van een individuele klacht en leidt deze niet automatisch tot verdere juridische vervolging. Derhalve is de bewijskracht van een FIR per definitie relatief en beperkt tot de

registratie van een klacht, doch biedt een FIR geen garanties inzake de inhoud van de vermelde klacht. Evenmin kan verzoeker toelichten hoe zijn broer hier is aangeraakt (gehoor p. 4), noch kan de Raad uit de voorgelegde kopieën enige handtekening of duimafdruk ter ondertekening door de klager afleiden, wat een essentiële vormvereiste is.

De brief van verzoekers advocaat heeft geen officieel karakter maar betreft een persoonlijke getuigenis zodat de bewijswaarde slechts relatief en geenszins voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen, integendeel de advocaat spreekt over “many” ofwel vele zaken tegen verzoeker, wat tegenstrijdig is aan verzoekers verklaringen maar één FIR tegen hem te hebben. De affidavit van verzoekers broer bevat evenmin een objectieve getuigenis en komt dan ook voor als een complaisancestuk, opgemaakt voor onderhavige procedure. Daar waar verzoeker een overlijdenscertificaat van zijn vader voorlegt, stelt de Raad vast dat hierin uitdrukkelijk werd gesteld dat het een ongeval betreft.

Documenten zijn hoe dan ook slechts een element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.5. Indien verzoeker inderdaad verklaarde dat hij vanuit Quetta, in de provincie Sindh is vertrokken, dan verklaart dit nog altijd niet waarom hij op de DVZ stelde vanuit Karachi per boot naar Dubai te zijn gegaan (verklaring 35), terwijl hij op het CGVS verklaarde met de auto en te voet over land naar Iran te zijn gegaan en vandaar de boot naar Dubai te hebben genomen (gehoor p. 15). Dat verzoeker dit niet heeft vermeld omdat hij de steden niet moest vertellen en het kort moest houden, verschoont geenszins dat verzoeker zich dermate tegenspreekt, te meer verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd om alle landen van doorreis te vermelden.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker is afkomstig van het district Gujrat in de provincie Punjab. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”*) blijkt dat de situatie in het binnenland van Punjab overwegend rustig is en dat, hoewel er zich in Lahore soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voordoen, er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld. Voor 2011 registreerde *South Asia Terrorism Portal* daarenboven een significante daling van het geweldsniveau ten opzichte van de voorgaande jaren. De situatie in Islamabad wordt zelfs doorlopend kalm en vredig genoemd. Waar verzoeker bepaalde stukken geïsoleerd en slechts gedeeltelijk citeert uit de *Subject Related Briefing*, vermogen deze gegevens niet de algemene beoordeling te wijzigen. De overige door verzoeker aangehaalde internetartikelen en –video’s betreffen de situatie in Karachi, Darra Adam Khel en Quetta, Baluchistan, die dan ook niet dienstig worden aangevoerd in geval van verzoeker. Verzoeker draagt aldus geen concreet en objectief verifieerbaar element aan ter weerlegging van deze bevindingen, zodat deze

onverminderd overeind blijven. Daarenboven verbleef verzoeker tijdelijk probleemloos in Rawalpindi (gehoor p. 13) en toont hij niet aan zich niet elders te kunnen vestigen, indien zulks noodzakelijk zou zijn.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. Waar verzoeker vraagt om “*in nog meer ondergeschikte orde*” de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK